

Το σφραγισμένο χέρι. 80 χρόνια απ' τον τορπιλισμό της «Έλλης».

Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού.

Δεν ήταν η τορπίλη. Δεν ήταν η βύθιση. Ήταν η τελετή ανανέωσης των ὀρκων μιας παμπάλαιας σχέσης. Ήταν μια νέα σφραγίδα.

Σήμαινε πάντοτε πολλά η Παναγιά για τον λαό μας. Ήταν το χάδι της στα οργωμένα από τα δάκρυα μάγουλά της μάνας που περίμενε μία επιστροφή. Ήταν η διακριτική αγκαλιά στον ώμο του πατέρα που χτυποκάρδιζε δίπλα στο προσκεφάλι της αρρώστιας. Ήταν η έσχατη καταφυγή όταν η συμφορά, η κάθε είδους συμφορά, έμοιαζε ανίκητη.

Δεν είναι Ελληνίδα η Παναγιά. Ούτε προσφέρεται να παρελαύνει καμαρωτή σε παρελάσεις, κατάφορτη από σιρίτια και παράσημα. Δεν είναι κτήμα κανενός μεγαλοϊδεατισμού κι ούτε προσφέρεται για εθνικιστικές κορώνες. Δεν είναι δική μας. Γινόμαστε δικοί Της, όταν η αλαζονεία τής φρίκης και του θανάτου χτυπάει σαν αστροπελέκι την καρδιά, όπως τη δική Της κάτω από το Σταυρό του Υιού Της, τη σκοτεινή εκείνη Μεγάλη Παρασκευή. Γινόμαστε δικοί

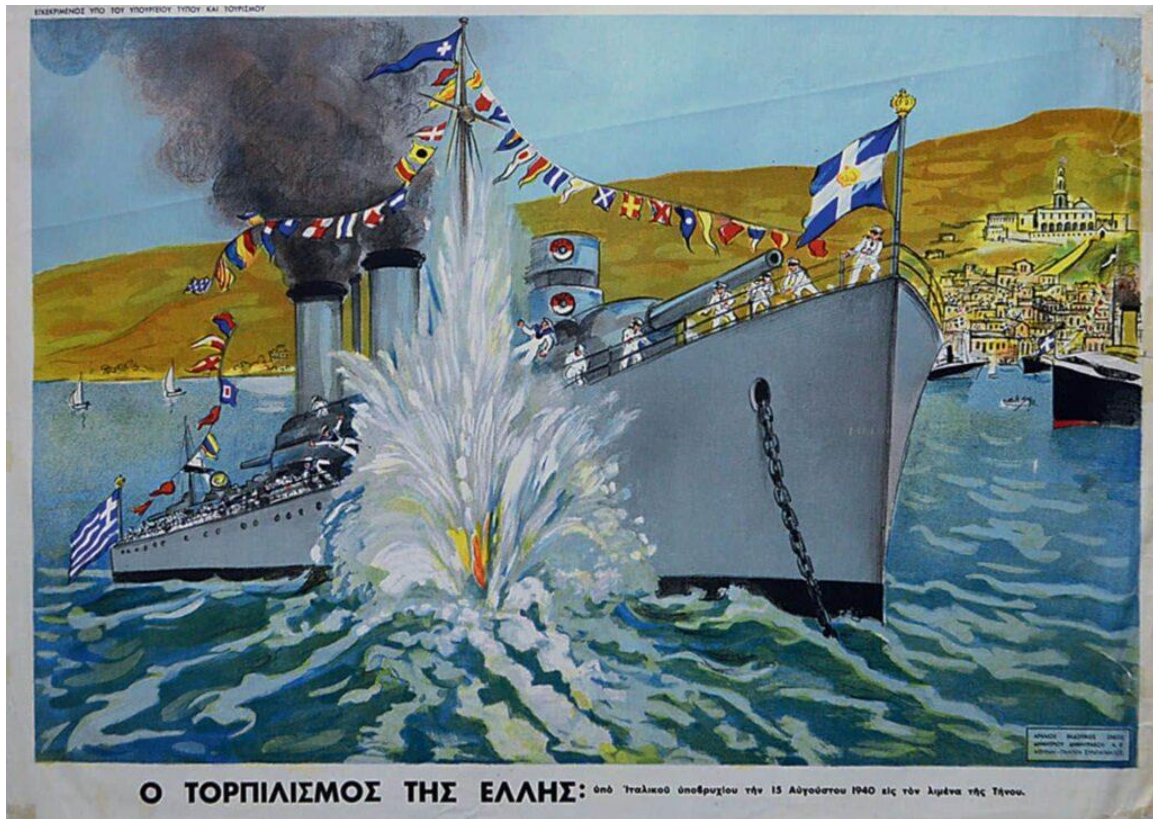
της όταν ο θρήνος δεν μεταλλάσσεται σε εκδίκηση αλλά σε δάκρυα οικτιρμού για όλα τα πάθια τού γένους των ανθρώπων.

Το γένος μας εθρήνησε με θρήνο πικρό, γεννημένο από την κτηνωδία του τσακαλιού και της αρκούδας, συχνά με θρήνο πάμπικρο, γεννημένο από την προδοσία ηγετών μας και το μίσος αδελφού μας. Τον ξέρουμε τον άδικο πόνο, γι' αυτό, ίσως και να 'χουμε ένα μικρό, ένα τόσο δα μικρό δικαίωμα παραπάνω, κάθε φορά που βρίσκουμε την εικόνα Της σε ταπεινό αιγαιο-πελαγίτικο ξωκλήσι, να Την κοιτάζουμε στα μάτια και να Της το ζητάμε:

«Κάνε μας δικούς σου γιατί δε θέλουμε να μισήσουμε».

Δεν είμαστε έθνος αναμάρτητο. Ούτε αποφύγαμε πάθη βαθιά που μαχαιρώνουν την αρχέγονη εικόνα και κάνουνε τη ζωή ανάξια να τη ζεις. Είναι μόνο που ο Θεός και η μοίρα μάς έβαλαν απέναντι από αλαζόνες και παμβέβαιους πώς στη βαρβαρότητα και στο ξίφος δεν μπορεί τίποτε να αντισταθεί. Είναι μόνο που πάντοτε χάναμε την πρώτη μάχη όπως την έχασε κι Εκείνος κι έφτασε στο «τετέλεσται» αφήνοντας τους χλευαστές κάτω από τον Σταυρό Του να κομπάζουν για την εύκολη νίκη τους. Είναι που σαν λαός δεν δεχτήκαμε ποτέ πως οι πολέμαρχοι και οι τεχνοκράτες κατέχουν τον μυστικό αλγόριθμο τής τελικής επικράτησης, όπως δεν το δέχτηκε κι Εκείνος κι άφησε άδειο το μνημείο Του.

Ήμασταν πάντοτε ένα βήμα μετά την εξάντληση των αριθμών. Το θέλαμε δεν το θέλαμε, έτσι πορευτήκαμε στο αλώνι της ανθρώπινης ιστορίας. Έτσι πορευτήκαμε και όταν του αλωνιού αυτού τα όρια μας χώριζαν από τον γκρεμό. Θεσ τρέλα, θεσ μυστική πληροφορία, κάναμε το πρώτο βήμα να περπατήσουμε πάνω από την άβυσσο. Και όταν οι λογικοί βάλθηκαν να ετοιμάζουν με κροκοδείλια δάκρυα το ξόδι μας, βρέθηκαν να απορούν, τι μας κρατά και δεν συντριβόμαστε. Εμείς ξέραμε, μα τι να τους πούμε; Πως ένα χέρι μητρικό βρήκε ρωγμή στην ανθρώπινη αλαζονεία και απλώθηκε σε μας που μάθαμε να μην πιστεύουμε στους υιούς των ανθρώπων; Πως μια ασήμαντη κοπέλλα, σ' ένα ασήμαντο τόπο, από μια ασήμαντη γενιά, σε μια ασήμαντη στιγμή τού χρόνου των δισεκατομμυρίων ετών, έγινε χώρος του Αχωρήτου και γέφυρα κατάβασης του Υπεράνω των πάντων; Πώς να μιλήσουμε στους βέβαιους για την Παναγία, αφού ποτέ δεν νοιώσανε πως η ζωή αρχίζει με την συντριβή της βεβαιότητας;

Πάντα μια συντριβή ενώνει μ' Εκείνην. Κι όταν η λησμονιά άρχισε πάλι να ζητά το μερίδιο της, βάλθηκε εκείνη, με ορμή ζωής, ίδια με την ορμή θανάτου που ξέρασε πριν ογδόντα χρόνια ένας ιταλικός τορπιλοσωλήνας, να μας ξαναστείλει τη θεϊκή ρήση, λεγμένη τώρα από τα μητρικά της χείλη:

«Θαρσείτε!»

Μόλις που 'χαμε αρχίσει να ξεχνάμε, όπως και τώρα καλή ώρα, πού στον κόσμο δεν κυβερνούν οι διακρατικές συμφωνίες και το διεθνές δίκαιο, αλλά ο παραλογισμός και η δίψα της αρπαγής. Μόλις πού 'χαμε αρχίσει να λησμονάμε, όπως και τώρα καλή ώρα, πως οι πόλεμοι δεν γίνονται για δύο μέτρα γης και τρεις βραχονησίδες, αλλά για ν' αυγαταίνει ο ζωτικός χώρος του θανάτου. Μόλις πού 'χαμε αρχίσει να πιστεύουμε, όπως και τώρα καλή ώρα, πως η λογική των μηχανών θα βάλει σε τάξη τον κόσμο. Και τότε ήρθε ένα ιταλικό υποβρύχιο για να μας θυμίσει πως ο μεγάλος και πιο απειλητικός ιός είναι εκείνος της ισοθεΐας, που άλλοτε φοράει πηλίκια φασισμού όλων των αποχρώσεων κι άλλοτε τρυπώνει στα γραφεία τών συμβουλίων των μεγάλων τραπεζών και στη διάνοια των μεγιστάνων. Κι έρχεται η ώρα που

καταλαβαίνεις πως πρέπει να διαλέξεις στρατόπεδο ανάμεσα στους κοσμοκράτορες και στους οδοιπόρους πάνω από την άβυσσο.

Το χέρι της Παναγίας, που τότε είπε το «θαρσείτε», είχε επάνω του μία στάμπα που έγραφε «Έλλη». Ήταν γραφτό, αυτό το ατσάλινο πλεύσιμο να μετουσιωθεί σε κραυγή κατά των αδίκων που από πάντα ξέρουμε να κάνουμε τη ζωή κόλαση και να σκορπίσει με ΑΕΡΑ πόθου αποκατάστασης μιας τάξεως προπρωτικής τις βουνοκορφές της Πίνδου.

80 χρόνια μετά δεν γιορτάζουμε στρατιωτικούς θριάμβους αλλά της πυρακτωμένες λαμαρίνες και τις λιωμένες μηχανές ενός καταδρομικού. Τα σκληρά πλεύσιμα τού θανάτου εύκολα μπορούν και ξεσκίζουν σάρκες ανθρώπινες. Όταν όμως ρευστοποιούνται από της δαιμονικής έπαρσης το πυρ είναι έτοιμα να σφραγιστούν από μιας άλλης Ειρήνης τα ψηφία.

Θυμόμαστε και γιορτάζουμε κάθε Δεκαπενταύγουστο παραμορφωμένες λαμαρίνες γιατί καλύτερη εικόνα δεν έχουμε για το μέλλον της ανθρωπίνης ισοθεΐας, ούτε όμως και για τους βαθμούς τήξης της ανθρωπίνης καρδιάς όταν γευτούν τη θερμότητα του Ηλίου της Δικαιοσύνης. Πυρ θανάτου και πυρ ζωής. Ας κάνει ο καθείς τις επιλογές του. Το πρώτο θα χλευάζει πάντα τις

διπλωματικές συνθήκες. Το δεύτερο θα σφραγίζει πάντα καινές προσωπικές και συλλογικές διαθήκες.

Στις 15 Αυγούστου 1940, στην Τήνο, τέτοιες συμφωνίες σφραγίστηκαν με την Παναγιά. Και μάρτυρές της σταθήκαν οι νεκροί της μέρας εκείνης που έμαθαν πριν από μας και που κάποτε θα τους καταλάβουμε:

- Αρχικελευστής πυροβολητής Π. Κατσαΐτης.
- Κελευστής μηχανικός Ν. Παπανικολάου.
- Υποκελευστής Α΄ μηχανικός Ι. Μαντούβαλος.
- Ναύτης θερμαστής Ι. Ανεστόπουλος.
- Ναύτης θερμαστής Γ. Γρίβας.
- Ναύτης θερμαστής Ι. Μπόνος.
- Ναύτης θερμαστής Δ. Καλλίας.
- Ναύτης θερμαστής Δ. Τομαράς.

Αιωνία τους η μνήμη και η δική μας πάντα ζωντανή!

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>